

I huvudet på en resenär på besök i Luleå

Nu har jag varit i Sverige lite mer än en månad och min sinnesstämning och mina fördomar har redan i hög grad förändrats. Då jag anlände till detta nordiska land, trodde jag först att människorna här skulle vara kyliga, inte särskilt varma och hjärtliga. Men det visade sig snart att detta var helt fel.

Jag har fördelen av att byta värdfamilj varannan vecka vilket ger mig möjligheten att träffa många svenskar, att vara med i deras vardag, att ta del av deras traditioner osv.. Och jag kan konstatera att svenskarna är mycket hjärtliga, vänliga och välkomnande. Dagligen upplever jag hur jag ingår i en gemenskap. Det är detta som verkligen är att resa såsom jag ser det.

Sedan jag kom hit, är jag mindre stressad, jag kommer närmare naturen och jag ställer mig färre frågor om mitt eget jag. Jag är mindre innesluten i min egen lilla värld och jag öppnar mig för olika saker runt omkring mig.

Jag hade inte väntat mig att detta land skulle vara så olikt mitt eget. Självklart är landskapet och klimatet annorlunda men det är också sättet att leva. Svenskarna intar sina måltider mycket tidigare på dagen än vad vi gör i Frankrike. Då jag, som för närvarande, arbetar i förskolor, äter vi lunch klockan 11 och på kvällen äter jag middag vid 17.30/18-tiden. Jag tror att denna dagsrutin har att göra med att kvällen och natten kommer allt tidigare under den här perioden. Nu blir det mörkt vid 15-tiden. Det är inte alltid så lätt att anpassa sig till detta därför att när klockan är tre på eftermiddagen har jag intrycket att den redan är fram emot sju. Men med tiden vänjer man sig och som en kompensation för denna brist på ljus använder svenskarna många stearinljus och andra ljuskällor.

Svenskar är också mindre stressade än fransmän. Och ändå arbetar de mer! I Sverige är veckoarbetstiden 40 timmar medan den i Frankrike är 35 timmar. Svenskarna avslutar arbetsdagen tidigare än fransmännen men de börjar å andra sidan tidigare tror jag (vid sex-sjutiden) och lunchuppehållet är kortare.

Sedan jag kom till Luleå arbetar jag i olika förskolor som motsvarar våra ”dagis”. I den svenska förskolan är barnen mellan ett och fem år. Då de är sex år börjar skolgången. Skolan är obligatorisk först från den åldern. Detta kan få en att tro att de franska barnen har mer kunskaper än de svenska därför att den obligatoriska skolgången är längre i Frankrike (från tre år) men detta är inte nödvändigtvis sant. Den svenska skolan är en av de bästa i världen

Förskolan öppnar vanligtvis sina portar klockan sex på morgonen och de stängs mellan fem och sex på kvällen. Barnen tillbringar i stort sett hela förmiddagarna med att leka utomhus. Sedan blir det mat varefter de allra minsta har en vilostund medan de större leker eller ägnar sig åt att skapa figurer, rita, måla, se på utbildningsprogram... Alla förskolor är utrustade med iPads med vars hjälp lärarna tar bilder och gör filmer om barnen som också har möjlighet att ägna sig åt olika spel på ”paddan”. De blir därför på ett tidigt stadium bekanta med den nya teknologin. Då barnen har en undran av det ena eller andra slaget, frågar läraren vad de själva tror och får barnen på så sätt att själva fundera i stället för att genast ge dem svaret. Man

lyssnar på barnen. Men i det här avseendet kan jag inte göra jämförelser med Frankrike eftersom jag inte har arbetat med barn i mitt eget land.

Idag har snön kommit och jag är helt förtjust. Nu ska jag skynda mig att åka skidor både på längden och utför. Trots att mörkret kommer allt tidigare, medför snöns skimrande vithet att det blir ljusare.

Kommande vecka (vecka 47) bor jag tillsammans med Julia Stenlund, svenskan som kommer att bo i Novéant i Frankrike i fyra månader från den 1 december inom ramen för samma EU-program som har fört mig till Sverige. Och jag kommer strax att fira min tjugonde födelsedag som verkar komma att bli superb.

Jag återkommer snart till er, kära läsare, med nya äventyr från Jultomtens land.

Hej då!

Juliette Leuner

2014 11 15

